

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI LĂM TRÊN ĐẢO THẦN LONG NHIỀU LOÀI ÁC QUỶ

Hồng giáo chủ lại la lớn:

- A Thuyên! Nàng hãy coi ta thu thập hai tên phản tặc này ngay tức khắc. Nàng hãy hạ sát bốn con tiểu tiện nhân đó trước đi. Chỉ để sống một mình tên tiểu tặc kia. Ta còn bắt gã đưa đi lấy báu vật.

Miệng lão la lối om sòm, tay vẫn phóng chưởng, nội lực cực kỳ hùng hậu.

Hứa Tuyết Đình và Vô Căn đạo nhân không thể tới gần bên mình lão được.

Hồng phu nhân chỉ cười nhạt, mục liếc mắt ngó bọn Mộc Kiếm Bình.

Vì Tiểu Bảo hô lớn:

- Phu nhân! Trong bốn cô này, phu nhân chỉ hạ sát một cô là tại hạ tự tử ngay. Tại hạ có chết thành quỷ cũng không buông tha phu nhân đâu. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất cái gì...cái gì mã nan truy.

Trong lúc cấp bách, câu gã thường nói "Tứ mã nan truy" cũng không nhớ ra được.

Đột nhiên một tiếng "chát" vang lên. Hứa Tuyết Đình bị trúng chưởng vào sau lưng. Người hắn loạng choạng một cái rồi ngã lăn ra.

Hồng giáo chủ cười hô hố, vung chân đá mạnh một cái.

Hứa Tuyết Đình đang ngã chúi xuống bị đá trúng ngực bật ra những tiếng răng rắc. Mấy đả xương sườn của hắn gãy rồi. Nhưng chân phải của Hồng giáo chủ đã bị hắn ôm chặt.

Hồng giáo chủ hết sức giãy giụa mà không sao thoát ra được.

Vô Căn đạo nhân vội nhảy xổ lại vung đao chém xuống.

Hồng giáo chủ nghiêng đầu né tránh, đồng thời vung tay phóng chưởng đánh "bình" một tiếng, đánh trúng bụng dưới Vô Căn đạo nhân. Nhưng lưỡi đao của hắn cũng đã chém trúng vai hữu Hồng giáo chủ.

Vô Căn đạo nhân miệng học máu tươi phun đầy vào sau gáy Hồng giáo chủ. Hãn muốn rút đao chém nữa nhưng thanh Nhạn linh đao ngấp vào xương vai Hồng giáo chủ mà tay hãn bất lực không sao rút ra được.

Hồng giáo chủ la gọi:

- Mau... mau lại lôi hãn ra!

Không hiểu Hồng phu nhân sợ đến ngần người hay là cố ý không chịu ra tay viện trợ cho Hồng giáo chủ. Mụ thấy ba người dất dúm nhau ngã lăn dưới đất mà vẫn đứng trơ ra không nhúc nhích.

Hồng giáo chủ gầm lên một tiếng thật to, thần lực lại phát sinh. Lão vung chân trái đá ra một cước, hất Hứa Tuyết Đình bay đi. Tiếp theo khuỷu tay trái lão huých mạnh ra phía sau một cái đánh trúng ngực Vô Căn đạo nhân khiến người hãn nhũn ra.

Hồng giáo chủ nổi lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng reo:

- Ha ha! Bọn phản tặc này... có một tên nào... địch nổi ta đâu? Bọn chúng muốn... muốn tạo phản... hừ... hừ... hừ... đều bị ta hạ sát hết rồi.

Lão xoay mình lại nhìn Hồng phu nhân hỏi:

- Sao nàng... sao nàng không giúp ta?

Hồng phu nhân lắc đầu đáp:

- Võ công giáo chủ cao thâm nhất thiên hạ, hà tất phải cần đến ai giúp đỡ?

Hồng giáo chủ tức giận gầm lên:

- Người cũng phản ta ư? Người cũng là bạn đồ trong bản giáo hay sao?

Hồng phu nhân lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Giáo chủ chỉ biết xót đến thân mình. Tiện thiếp có giúp đỡ giáo chủ, chung quy cũng không khỏi bị hạ sát.

Hồng giáo chủ thét lên:

- Ta bóp chết người! Ta bóp chết người!

Lão vừa nói vừa nhảy xổ về phía Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân "ối" lên một tiếng, hốt hoảng né tránh. Nhưng Hồng giáo chủ mặc dù đã bị trọng thương nhưng hành động vẫn mau lẹ phi thường.

Hồng phu nhân không tránh kịp, tay trái lão chụp được tay phải mù. Tay mặt lão nắm lấy cổ mù quát hỏi:

- Nói đi! Nói đi! Người có phản không? Người nói không phản thì ta tha cho.

Hồng phu nhân ấp úng đáp:

- Trong lòng ta muốn phản lão từ lâu rồi. Đó là lão bắt buộc ta. Lão bóp chết ta đi.

Hồng giáo chủ trên mình máu tươi vẫn không ngớt chảy xuống đầu, xuống mặt mù.

Hồng phu nhân trợn mắt lên nhìn thẳng vào mặt lão không chớp.

Hồng giáo chủ la lối om sòm:

- Bạn đồ! Phản tặc! Tội chúng bay đều phản ta hết...Ta phải chiêu tập người mới để tổ chức lại Thần Long giáo.

Lão nói đến ba chữ Thần Long giáo, tay mặt vận thêm kinh lực.

Hồng phu nhân ngẹt thở, lưỡi thò dài ra.

Vì Tiểu Bảo đứng bên thấy thế sợ hãi vô cùng. Gã cho là Hồng giáo chủ bị bóp chết tới nơi rồi, liền lượm một hòn đá lớn trên bãi cát liệng thật mạnh vào sau lưng Hồng giáo chủ.

Nghe đánh "chát" một tiếng, khối đá liệng trúng sau lưng lão.

Hồng giáo chủ choáng váng, mắt tối sầm lại. Bàn tay lão đang bóp cổ Hồng phu nhân nói ra. Lão quay lại thét lên:

- Tên tiểu tặc kia...Mi ...mi...Ta không cần bảo tàng nữa. Hãy giết mi rồi sẽ liệu.

Lão xoay mình phóng chuồng nhằm Vì Tiểu Bảo đánh tới.

Vì Tiểu Bảo vội co giò chạy trốn.

Hồng giáo chủ băng mình rượt theo. Người lão máu tươi vẫn chảy thành một vệt dài trên bãi cát.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Chuyến này mà bị lão tóm được thì quyết không toàn mạng"

Gã liền ra sức chạy nhanh hơn.

Đột nhiên nghe đánh "roac" một tiếng. Vạt áo sau lưng Vi Tiểu Bảo đã bị móng tay Hồng giáo chủ cào rách một mảnh. Nếu gã không mặc bảo y hộ thân thì da thịt sau lưng đã bị móc rách một chỗ cũng chưa biết chừng.

Diễn biến này càng làm cho Vi Tiểu Bảo bỏ vía. Tai gã vẫn nghe những tiếng thét lạnh lạnh của mấy cô gái la hoảng không ngớt.

Vi Tiểu Bảo thi triển môn "Thần hành bách biến" là môn khinh công mà Cửu Nạn sư thái đã truyền thụ cho gã. Gã chạy quanh co, chọt lạng qua mé đông, chọt chuyển qua mé tây, vòng vèo trên bãi cát.

Bình nhật Vi Tiểu Bảo không chịu học võ hay học một cách biếng nhác nên tuy gã gặp được hai vị minh sư nổi tiếng giang hồ là Trần Cận Nam và Cửu Nạn sư thái truyền thụ võ công mà chẳng học được gì. Gã còn được Trùng Quan đại sư cũng là một nhà võ học uyên thâm tận tâm chỉ điểm một thời gian khá lâu mà võ công vẫn kém cỏi.

Nhưng với môn khinh công chuyên để trốn chạy gã lại luyện một cách rất hứng thú.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo thi triển môn khinh công Thần hành bách biến. Nhiều lúc Hồng giáo chủ tưởng chừng như chỉ vươn tay ra là chụp được mà giữa hoàn cảnh nguy ngập như ngàn cân treo sợi tóc gã vẫn tránh thoát.

Sự thực là môn công phu trốn chạy của gã chưa có gì đáng kể là "Thần hành" nhưng hai chữ "Bách biến" thì đã được ba bốn thành. Vì thế một tay đại cao thủ như Hồng giáo chủ rượt mãi mà không sao bắt được. Lão phải cho rằng Vi Tiểu Bảo vào hạng chân dài số nhất số nhì trên võ lâm hiện nay.

Hồng giáo chủ thấy mấy phen sắp bắt được Vi Tiểu Bảo lại bị gã biến đổi phương vị cực kỳ thần diệu tránh thoát. Lão câu quá, miệng không ngớt găm thét om sòm.

Đồng lão quát lên một tiếng, phóng ra mấy phát chưởng liên.

Hai phát đầu Vi Tiểu Bảo còn né tránh được, nhưng đến phát thứ ba gã không tránh kịp, lưng gã bị trúng chưởng, người lộn hai vòng tung ra xa. May mà Hồng giáo chủ đã bị trọng thương, chưởng lực giảm đi phần lớn, một đàng Vi Tiểu Bảo đã mặc bảo y hộ thân nên gã chỉ bị đau đến tối tăm mặt mũi, thiên hôn địa ám nhưng vẫn chưa đến nỗi trọng thương.

Vi Tiểu Bảo toan lồm cồm bò dậy thì thấy bả vai bị xiết chặt. Hồng giáo chủ đã tóm được hần rồi.

Vi Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa. Trống ngực gã đánh hơn trống làng, tưởng chừng như trái tim muốn bật ra ngoài.

Gặp bước nguy ngập, gã hoang mang không còn đường lối nào khác, đành cúi đầu luồn qua dưới hai chân Hồng giáo chủ nhảy ra ngoài.

Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nhớ ra đây là một trong "Cứu mạng tam chiêu" mà Hồng giáo chủ đã truyền thụ cho hắn.

Lúc này gã bối rối vô cùng, không còn nhớ nổi cái đó kêu bằng "Quý phi kỵ ngư" hay là "Tây Thi kỵ dương" gì gì nữa, gã cố sức nhảy mội cái, cười lên cổ Hồng giáo chủ.

Nguyên chiêu này Vi Tiểu Bảo chưa luyện thành thuộc. Dù gã có luyện thành thuộc rồi mà muốn thi triển vào một tay cao thủ đệ nhất như Hồng giáo chủ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng Hồng giáo chủ sau khi tử chiến với bốn tay cao thủ bản giáo, lại gặp phu nhân toan bỏ lão chuồn đi thành ra tâm thần rối loạn. Lão lại liên tiếp bị thương, hiện giờ thanh Nhạn linh đao chém sâu tới xương vai còn găm ở đó, sau lưng cũng bị một cây phán quan bút cắm vào. Lão chạy mấy trăm trượng, máu tiếp tục chảy ra không ngớt, tàn lực chẳng còn gì mấy.

Lúc hay tay lão cặp cổ Vi Tiểu Bảo, người lão cũng đã mềm nhũn bất lực nên Vi Tiểu Bảo mới cựa thoát và nhảy được lên cổ lão.

Vì Tiểu Bảo ngồi trên đầu vai Hồng giáo chủ vẫn sơ bị hất xuống. Dĩ nhiên gã đưa tay ôm chặt lấy cổ lão, hai ngón tay giữa ấn vào mí mắt Hồng giáo chủ.

Hồng giáo chủ chợt cảm thấy một tia sáng loé lên trong đầu. Lão nhớ ra ngày trước mình đã dạy cho Vì Tiểu Bảo chiêu này. Một khi địch nhân cuời cổ là có thể móc mắt đối phương.

Thật không ngờ con người kiêu hùng một thời lại đưa đến kết quả chết về tay một thằng lỏi, mà lại bị hạ vì chiêu số chính lão đã truyền dạy đối phương. Thật là báo ứng không lầm.

Hồng giáo chủ bỗng nghĩ trong đời mình đã giết người vô số thì bây giờ có phải chịu quả báo cũng không oan uổng.

Bất giác lão buông tiếng thở dài, thõng tay xuống.

Hồng giáo chủ đầu óc hết căng thẳng, người dờ ra vì sức chống chọi không còn, lập tức ngã ngửa xuống đất.

Vì Tiểu Bảo không hiểu Hồng giáo chủ đã lâm vào bước đường cùng. Gã còn cho đây là một chiêu lợi hại nào của Hồng giáo chủ giở ra để đánh gã một cách bất ngờ. Gã vội nhảy xuống chạy trốn.

Bỗng nghe Hồng giáo chủ vừa thở hồng hộc vừa gọi:

- A Thuyên! A Thuyên!...Nàng..nàng lại đây...

Hồng phu nhân cất bước tiến về phía lão, nhưng còn cách chừng hai trượng thì mù dừng lại.

Hồng giáo chủ hỏi:

- Dứa con trong bụng nàng là...là của ai?

Hồng phu nhân lắc đầu đáp:

- Hà tất giáo chủ muốn biết điều đó làm chi.

Mụ nói rồi bất giác không nhìn được, đưa mắt liếc nhìn Vì Tiểu Bảo, mặt đỏ lên.

Hồng giáo chủ vừa kinh ngạc, vừa tức giận quát hỏi:

- Chẳng lẽ...chẳng lẽ lại của thằng tiểu quỷ này?

Hồng phu nhân mím môi, lẳng lặng không nói gì. Hiển nhiên mục đích thừa nhận.

Hồng giáo chủ lớn tiếng quát:

- Thằng quỷ con kia! Ta phải giết mi.

Rồi lão tung mình nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo.

Hồng giáo chủ máu me đầy mặt. Miệng lão há hốc để lộ hàm răng vàng khè chiếc còn chiếc rụng. Hai tay lão cũng máu chảy đầm đìa.

Vi Tiểu Bảo ngó thấy tình trạng này cũng đủ phát sợ. Lão tung mình nhảy xổ đến khiến gã không còn hồn vía nào nữa. Gã vội có người lại chui qua chân Hồng phu nhân rồi ẩn phía sau mục.

Hồng phu nhân giang hai tay ra đứng trước mặt Hồng giáo chủ lạnh lùng nói:

- Giáo chủ đã một thời oanh liệt, tưởng như vậy cũng đủ lắm rồi.

Hồng giáo chủ đang lơ lửng trên không, cả luồng chân khí tối hậu cũng tiêu tan nốt, chẳng còn chút tàn lực nào, té huych xuống đất cạnh chân Hồng phu nhân. Miệng lão lắp bắp:

- Ta là giáo chủ...các người đáng lý phải nghe theo ta...tại sao...tại sao các người...lại phản ta? Bọn người...bọn người...đều là hạng bất nghĩa...Chỉ mình ta...mình ta...đáng mặt giáo chủ. Ta muốn...giết hết bọn người..không để sót tên nào...một mình ta đáng...tiên phúc vĩnh hưởng...thọ dữ...thiên...thiên...

Chữ "tê" lão chưa nói hết được, miệng đã cứng đờ tắt hơi chết rồi. Hai mắt lão vẫn mở trơ trẽn.

Vi Tiểu Bảo bò đi mấy bước rồi đứng phắt dậy chạy xa vài trượng rồi mới dám ngoảnh đầu lại.

Gã thấy Hồng giáo chủ nằm lăn dươi đất, người không cựa cựa. Gã dòm ngó hồi lâu, bước đi hai bước, đứng xoạc cẳng theo tư thế sẵn sàng chạy trốn. Miệng gã cất tiếng hỏi:

- Lão đã chết chưa?

Hồng phu nhân thở dài đáp:

- Chết rồi!

Vì Tiểu Bảo bước thêm hai bước, dừng lại hỏi:

- Sao lão...sao lão không nhắm mắt, vẫn mở thao láo?

Đột nhiên một tiếng "bốp" vang lên. Gã bị đánh một bạt tai thật nặng.

Tiếp theo tai bên phải của gã bị nắm giữ. Người động thủ chính là Kiến Ninh Công chúa.

Công chúa lại đá một cước vào đùi Vì Tiểu Bảo. Nàng lớn tiếng thoá mạ:

- Quân chó đẻ này! Lão không nhắm mắt là vì lão căm hận người vụng trộm với mẹ vợ lão. Sao người lại chàng màng với mẹ đàn bà đẻ tiền mặt đầy kia?

Hồng phu nhân hắng giọng một tiếng, vươn tay ra nắm lấy cổ Công chúa, nhắc bổng nàng lên.

Bốp một tiếng, mẹ đã đánh nàng một bạt tai thật nặng, đoạn mẹ vung tay liệng một cái. Công chúa ngã ngửa về phía sau.

Cử động này khiến Vì Tiểu Bảo bị khổ lây, vì Công chúa đang nắm chặt tai gã. Người nàng ngã xuống kéo theo cả Vì Tiểu Bảo khiến gã đau thấu tâm can. Gã té nhào lên người nàng.

Hồng phu nhân quát lớn:

- Mẹ ă nói chẳng còn thói phép nào. Nếu mẹ hỗn láo nữa ta đập chết mẹ lập tức.

Công chúa vừa bị đau vừa nổi cơn tam bành lục tặc, nàng tức giận vô cùng, nhảy xổ về phía Hồng phu nhân.

Hồng phu nhân móc chân trái một cái, Công chúa lại té huych xuống.

Công chúa xông lại lần thứ ba vẫn bị đá lộn người đi. Bây giờ nàng mới nhận ra võ công mình còn thua người xa lắm liền ngồi phệt xuống đất vừa kêu khóc vừa thoá mạ.

Nhưng nàng không dám thoá mạ Hồng phu nhân mà chỉ mồm năm miệng mười thoá mạ chửi rủa Vì Tiểu Bảo là quân chó đẻ, là tử thái giám, tiểu súc sinh, tiểu quế tử.

Vì Tiểu Bảo đưa tay trái lên sờ tai thấy bàn tay đầm máu.

Nguyên tai gã đã bị công chúa kéo đứt một vết dài.

Hồng phu nhân khẽ hỏi:

- Dù sao ta với lão cũng một thời kỳ nên đạo vợ chồng. Ta chôn táng cho lão, nên không?

Giọng nói đầy vẻ ôn nhu, dường như để cầu khẩn Vi Tiểu Bảo chuẩn cho mới dám làm.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc, vừa mừng thầm đáp:

- Phải lắm! Dĩ nhiên nên mai táng cho lão.

Gã lượm một cây phán quan bút dưới đất rồi cùng Hồng phu nhân khoét một cái lỗ trên cát, bỏ thi thể Hồng giáo chủ vào lấp cát đi.

Mai táng xong, Hồng phu nhân quì xuống dập đầu lại hai lạy, miệng lâm lâm khấn khứa:

- Tuy chàng bức bách tiện tiện thiếp phải lấy làm chồng, nhưng...nhưng từ ngày thành hôn tới nay thủy chung chàng vẫn tử tế với thiếp. Còn tiện thiếp chẳng bao giờ chân tâm với chàng. Nay chàng hôn về chín tuổi nếu có khôn thiêng đừng để tâm gì tới tiện thiếp.

Mụ khấn xong đứng dậy, hai hàng lệ lã chã như mưa.

Hồng phu nhân lau khô nước mắt rồi nhìn Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta ở lại đây hay trở về Trung Nguyên?

Vi Tiểu Bảo gãi đầu đáp:

- Nơi đây nhất định không ở được vì...bọn ác quỷ Hồng giáo chủ, Lục tiên sinh nhất định đòi mạng chúng ta thì ở làm sao được? Nhưng trở về Trung Nguyên thì lại bị tiểu Hoàng đế tróc nã phân thân. Hay hơn hết là tìm một nơi yên ổn để ẩn thân.

Đột nhiên gã nhớ tới một địa phương vắng vẻ bình yên, cả mừng nói:

- Có rồi! Có rồi! Chúng ta tới đảo Thông Cật. Nơi đó đã không có ác quỷ mà tiểu Hoàng đế cũng chẳng tìm ra được.

Hồng phu nhân hỏi:

- Thông Cật đảo ở địa phương nào?

Vĩ Tiểu Bảo trở về phía tây cười nói:

- Hòn đảo nhỏ đó ở mé bên này. Tại hạ đặt tên cho là Thông Cật đảo.

Hồng phu nhân gật đầu nói:

- Người đã thích thú thì chúng ta tới đó.

Không hiểu vì sao muội lại ngoan ngoãn nghe lời Vĩ Tiểu Bảo đến thế. Gã vui sướng la lên:

- Đi đi! Chúng ta cùng đi.

Vĩ Tiểu Bảo đến bên đỡ Công chúa dậy cười nói:

- Chúng ta xuống thuyền cả đi.

Công chúa lại vung tay tát Vĩ Tiểu Bảo. Gã vội nghiêng mình né tránh.

Công chúa tức giận nói:

- Người đi đường người. Ta không đi nữa.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Trên hòn đảo này rất nhiều ác quỷ. Nào quỷ không đầu, nào quỷ cụt chân. Những người bị súng lớn bắn lên đảo bể bụng vỡ đầu mà chết mà thành quỷ lời ruột. Lại có cả quỷ nhiều tay chuyên môn sờ đàn bà lớn bụng...

Công chúa nghe tới đây trong lòng khiếp sợ vô cùng. Nàng dậm chân nói:

- Còn người chuyên môn nói nhăng nói càn thành quỷ đồ mỗ.

Nàng vung chân đá mạnh vào đít Vĩ Tiểu Bảo.

Vĩ Tiểu Bảo đau quá rú lên một tiếng, nhảy như con chơi chơi.

Hồng phu nhân thủng thẳng bước tới, Công chúa lùi lại hai bước. Hồng phu nhân nói:

- Từ giờ trở đi nếu người đánh Vĩ công tử một phát thì ta đánh người mười phát, người đá chàng một cước thì ta đánh người mười cước. Trước nay ta đã nói sao là làm vậy.

Công chúa tức giận sắc mặt lợt lạt quát hỏi:

- Người là người thế nào với gã mà bệnh gã chăm chấp. Chồng người chết rồi, lại đi cướp chồng người khác phải không?

Phương Di xua tay nói:

- Còn chồng người? Gã cũng chết rồi thì sao?

Công chúa tức giận đến cực điểm, lớn tiếng thóa mạ:

- Con tiểu tiện nhân kia! Chồng mi cũng chết rồi.

Hồng phu nhân chậm rãi nói:

- Ta nhắc lại: Hễ người còn nói một câu vô lễ là ta bỏ mặc người một mình trên đảo, không một ai bầu bạn với người nữa.

Công chúa nghĩ tới người đàn bà lẳng lơ này nói sao là làm được như vậy. Mụ sẽ bỏ một mình nàng trên đảo để bao nhiêu quỷ lòi ruột nhiều tay đêm đêm về nhất thì sống làm sao nổi?

Công chúa suốt đời được ăn ngon mặc đẹp, địa vị cao sang nhất hô bách nặc. Bây giờ nàng đành thu tính nét ngang tàng của một vị cành vàng lá ngọc lại mà riu riu vâng theo không dám phách lối nữa.

Vĩ Tiểu Bảo mừng thầm trong bụng:

- "Con tiểu ác phụ này từ nay đừng phải đối đầu. Thị đã có người kiềm chế không dám dỏ thói hung hăng động một chút là tay đâm chân đá ra nữa."

Gã đưa tay sờ lên tai thấy đau đớn vô cùng nhưng cũng không nói gì.

Hồng phu nhân bảo Phương Di:

- Phương cô nương! Xin cô nương xuống bảo nhà dò khai thuyền.

Phương Di dạ một tiếng rồi đáp:

- Sao phu nhân lại khách sáo với bọn thuộc hạ như vậy? Thuộc hạ không dám đầu.

Hồng phu nhân mỉm cười nói:

- Từ nay chúng ta gọi nhau bằng tử muội, đừng hô phu nhân, thuộc hạ gì gì nữa. Người kêu ta bằng Thuyên tử tử. Ta kêu người bằng Di muội muội. Sau khi xuống thuyền ta sẽ lấy thuốc giải độc Độc long dịch cân hoàn cho người và Bình muội uống. Thế là từ đây trở đi không còn lo gì nữa.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình nghe muội nói khoan khoái vô cùng.

Đoàn người xuống thuyền rồi, nhà dò dương buồm chạy về hướng tây.

Vi Tiểu Bảo dòm tả ngó hữu, trong lòng rất lấy làm đắc ý.

Hồng phu nhân lấy thuốc giải cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình uống, rồi lại mở rượu sắt lấy dao trầy thủ, ám khí Hàm sa xạ ảnh, ngân phiếu cùng đồ vật của Vi Tiểu Bảo trả gã. Đồng thời muội trả lại khí giới cho bọn Tăng Nhu.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Từ nay tiểu đệ kêu phu nhân bằng Thuyên tử tử được chăng?

Hồng phu nhân đáp:

- Hay lắm. Bây giờ chúng ta đem tuổi so xem ai lớn hơn thì làm anh chị, ai nhỏ hơn thì làm em.

Mọi người đưa ngày sinh thẳng để ra. Dĩ nhiên Hồng phu nhân Tô Thuyên là lớn tuổi nhất, thứ nhì đến Phương Di, thứ ba đến Công chúa. Tăng Nhu, Mộc Kiếm Bình và Vi Tiểu Bảo ba người cùng tuổi nhưng Tăng Nhu lớn hơn gã chín tháng, còn Mộc Kiếm Bình sinh sau gã mấy ngày.

Bọn Tô Thuyên, Phương Di xưng hô nhau bằng tử muội rất thân thiết. Chỉ có một mình nàng Công chúa vẫn mặt giận hầm hầm chẳng nói năng gì.

Tô Thuyên nói:

- Y là Công chúa điện hạ không muốn xưng hô tử muội với bọn bình dân bách tính như chúng ta. Vậy bọn ta cứ kêu y bằng Công chúa điện hạ là xong.

Công chúa lạnh lùng đáp:

- Ta không dám đâu.

Nàng lại nghĩ bọn họ bốn người hợp lại kết bạn với nhau để mình nàng trợ trọi mà tên thái giám chết đâm Tiểu Quế Tử kia lại vô lương tâm thiên về bọn kia

nhiều mà đối với nàng kém phần thân mật. Nàng động mối thương tâm bất giác khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo cất giọng ôn nhu an ủi:

- Nín đi! Mọi người chúng ta đều vui vẻ. Tỷ tỷ bất tất phải buồn phiền...

Công chúa trong lúc nóng giận giơ tay lên toan động thủ chọt nghĩ tới lời cảnh cáo của Tô Thuyên, nhưng phát chưởng vung ra mạnh quá không thu về được, nàng đành chuyển hướng cho đập vào ngực mình. Bất giác nàng la lên một tiếng "úi chao"

Mọi người không nhìn được nổi lên tròng cười khanh khách.

Công chúa vừa tức giận vừa đau khổ chui đầu vào lòng Vi Tiểu Bảo khóc nức nở.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Chúng ta bất tất phải đánh nhau, đánh bạc hay hơn. Ta làm nhà cái.

*** vietkiem.com ***